

Fransa için bir eylem programı (1934)

Çeviri: Kaan Gündes

Fransa için bir eylem programı ilk olarak *La Verité*'nin (Gerçek) Haziran 1934 tarihli sayısında, daha sonra *Fourth International*'ın (Dördüncü Enternasyonal) Ekim 1942 tarihli sayısında yayımlandı. *La Verité*, Fransa'da faaliyet gösteren Komünist Birlik'in yayın organıydı. Bu broşür Birlik'in imzasıyla basılmış olsa da, aslında Troçki tarafından kaleme alınmıştır. Metnin politik olgunluğu ve devrimci gerçekçiliği okuyucuya bunu hissettirmiyor olsa da broşürün önemli bir kısmı Troçki'nin yaşayacak bir ülke bulabilmek için bürokratik işlemlerle uzun uzadıya boğuşmak zorunda kaldığı telaşlı haftalarda sekreterlerine dikte edilmişti. Bu zorlu haftaların ardından metin ortaya çıkınca, son hali Troçki tarafından bir kere daha elden geçirildi. Bu program 6 Şubat 1934'ün ardından Fransa'da gelişen öndeirimci duruma bir cevap niteliği taşıyordu. 6 Şubat günü faşist ve gerici gruplar, Meclis'te Daladier hükümetine karşı silahlı bir protesto gerçekleştirmişti. Fransız işçi sınıfı bu arsızlığa 12 Şubat'ta çıktığı bir günlük bir ulusal genel grevle cevap verdi. Grevin ardından Fransa'da hızlı bir sağa kayış başladı ve Daladier'nin yerine Doumergue iktidara geldi. Doumergue'in ilk sözü "güçlü" bir hükümet kurmaktı. O güne dek Komünist Birlik'in ajitasyonunun merkezinde olan birleşik cephe taktiği, tam olarak bu dönemde kitlesel işçi sınıfı partilerinin ve sendikaların toplantılarında kabul görmeye başladı. Troçki'nin kaleme almış olduğu bu metin, geniş emekçi yığınlarından onay görmeye başlayan birleşik cephe taktiğinin politik olarak içeriğinin, yönteminin, hedeflerinin ve yöneliminin belirlenebilmesine bir katkı olmayı amaçlıyordu. Ancak bu metin, 1934'te yazılmış olması itibariyle bir erken dönem *Geçiş Programı* olarak da okunabilir. *Kapitalizmin can çekişmesi ve IV. Enternasyonal'in görevleri: Geçiş Programı* (GP), bu metnin yayımlanmasından dört sene sonra, 1938'de, Dördüncü Enternasyonal'in kuruluş kongresinde kabul edilecekti. Elbette GP tek bir ülkeye dair değildi, uluslararası bir pusula olma işlevi taşıyordu. Bu metnin güçlü yanlarından biri de budur: GP'nin metodik ve teorik düzlemde ortaya koyduğu anlayışın, bir ülkenin özgün şartları çerçevesinde nasıl hayata geçirebileceğini

göstermektedir. Bu bakımdan aşağıda okuyucularımıza sunduğumuz metnin, Türkiyeli devrimci Marksistlerin Türkiye devriminin Geçiş Programı'nın inşa edilmesi görevine eşsiz bir katkı sağlayacağına şüphe yoktur. Son olarak aşağıda İngilizce'den çevirisi sunulan metnin *Writings of Leon Trotsky 1934-35*'ten (Pathfinder Press, New York, 1974) alındığı belirtilmelidir.

1. Faşizm ve savaş tehdit ediyor!

Fransa'nın bütün ezilenlerine!

Büyük burjuvazi tarafından yönetilen Fransa, kapitalist dünyanın çözülüşü içinde su alıp batıyor. Toplumun yöneten çevrelerinin içinde, rejimin bütün kurumlarında skandallar çoğalıyor; zenginlerin yozlaşmış etkisi yayılıyor.

İşçiler için yaygınlaşan işsizlik; küçük köylüler için iflaslar; bütün sömürülenler için sefalet artıyor.

Can çekişmekte olan kapitalizm iflas etmekte. Ve egemen sınıfın kendi tarihsel iflasından kurtulmak için sadece bir planı bulunuyor: Emekçi kitleler için hala daha fazla sefalet! Bütün reformların, en önemsiz olanlarının bile yok edilmesi! Demokratik rejimin yok edilmesi!

Dünyanın her tarafında faşizmin demirden ökçesi, çaresiz kapitalizmin son barınağı haline gelmektedir.

Ekim 1917'deki Rus Devrimi tarafından ölümcül bir darbe yiyen emperyalizm, savaş sonrasında iki dönemde proleter partilerin yenilgisi dolayısıyla toplum

üzerindeki hakimiyetini sürdürebildi: Sosyal Demokrasinin genel ihaneti ve bu yenilgileri takip eden Komünist Enternasyonal'in yozlaşması. 1923'te Alman Devrimi'nin, 1927'de Çin Devrimi'nin ve 1933 ile 1934'te Alman ve Avusturya proletaryasının yenilgisi **[1]**, kapitalizmin kendisini dengeye kavuşturmakta başarılı olmasının belirleyici uğraklarıydı.

Bununla birlikte, Sovyet Rusya'daki eski egemen sınıfın kendisini yeniden tesis edemediği bu istikrarsız zaferler, yalnızca evrensel krizlerin daha da keskinleşmesine hizmet etti. Tekellerin dünya pazarı üzerindeki basıncı bugün ulusal sınırlarla ve özel mülkiyetle her zamankinden daha şiddetli ve anarşik biçimde çatışıyor.

Proletaryanın sosyalizme devrimci yürüyüşünün tersine dönüşlerinden faydalanan dünya burjuvazisi, örgütlü işçi sınıfını kendi yolunun üzerinden temizlemek için umutsuz çabalara girişerek, son barınağı olan faşizmi kullanıyor.

Fransız burjuvazisini faşizme doğru itekleyen uluslararası durum budur.

Ancak yalıtık halde faşizm henüz çözülmekte olan kapitalizmin henüz son sözü değildir. İç düşmanıya savaşmış olan her emperyalizm, dışsal olarak da genişlemelidir. Bu yeni bir *dünya savaşının* kaynağıdır. Elli milyon insan son savaşın ve onun sonrasının gaddar ıstıرابında yok oldu. Sonraki savaşta dünyanın her yanından yüz milyonlarca işçi katledilecektir. Nüfusu durağan olan Fransa, bu katliamdan diğer ülkelere oranla daha az kaçabilir.

İşçiler bütün güçleriyle burjuvazinin bu canice planlarına karşı mücadele etmelidir.!

2. Fransız burjuvazisinin planı

Ülkeyi batırdığı kaostan çıkarmayı denemek için Fransız burjuvazisi ilk olarak parasal sorunu çözmek zorundadır. Bir kesim bunun *enflasyonla*, yani kağıt para basılması, ücretlerin alım gücünün azaltılması, hayat pahalılığının arttırılması, küçük burjuvazinin mülksüzleştirilmesi yoluyla yapılmasını istiyor; diğer kesim ise *deflasyon* yöntemini, yani işçilerin ekonomik düzeylerinin geriletmesini (maaşların ve ücretlerin düşürülmesi), işsizliğin yaygınlaştırılmasını, küçük tarım üreticilerinin ve kent küçük burjuvazisinin yıkıma uğratılmasını öneriyor.

Her iki seçenek de sömürülenler için artan sefalet anlamına geliyor. Bu iki kapitalist yöntem arasından birini seçmek, sömürenlerin işçilerin boğazını kesmek için hazırladığı iki araçtan birini tercih etmek anlamına gelir.

Fransız kapitalistlerinin planının ilk adımı sert bir deflasyon uygulamasıdır. İşçiler işsizlik ödeneğinden mahrum bırakılıyorlar; sosyal sigorta tehdit altında; ücretler kısıtlanıyor. Kamu çalışanları çoktan etkilendi; küçük köylüler sırada.

Eğer çıkarına olacaksa, bu, burjuvaziyi yarın, diğer yöntem olan enflasyona geçmekten alıkoymayacak. Hitlerci Almanya bir örnektir. Sömürülenler güçlü bir biçimde burjuvazinin bu planına karşı çıkmalıdır!

İşçiler deflasyon programına, yani kendi geçim düzeylerinin düşürülmesine, ülkeyi sömüren Oustricler ve Staviskyler çetesinin ayrıcalıklarının ve kârlarının tamamen “deflasyonu” yoluyla toplumsal ilişkileri kökten dönüştürmeye yönelik kendi programlarını ortaya koymalıdır. **[2]** Bu, kurtuluşa giden tek yoldur.

3. “Ticari sırların” ilgası

Emekçi kitlelerin yararına bir çözüm bulmak için, gecikmeksizin kapitalist iflasın amansız bilançosunu ortaya koymalı, tüm sınıfların, tüm toplumsal grupların gelir ve giderlerinin envanterini çıkarmalıyız.

Proleterler için, bütün kategorilerden sömürülenler için bu zor değildir. İşçilerin ücretleri kapitalist muhasebe defterlerinin içinde kayıt altında. Giderlere gelince, küçük iş insanları bunları haftadan haftaya kaydediyorlar. Köylülerin, zanaatkarların, küçük iş insanlarının, alt düzey memurların gelir ve giderleri kimse için bir sır değil. Muhteris bankalar ipotekler aracılığıyla köylülerin yıkıma uğramalarındaki artış oranını tamı tamına tahmin ediyor!

Ancak kapitalistler, büyük sömürücüler, kıskanç bir şekilde kendi sırlarını koruyorlar. Ülkenin toplam üretimini, onun onda dokuzunun doğrudan sahibi olarak egemenlikleri altında tutan tröstler, tekeller, büyük şirketler hırsızlıklarının hesabını asla vermiyorlar.

Sömürücü mafya kendisini “ticari sırların” kutsallığı arkasında gizliyor.

Ticari sır, yoksulların yaşamını denetlemek ve Staviskiler ve Wendeller gibi kendilerini “genel refah” ve “ulusal ekonomi” gibi perdeler arkasında gizleyen zenginlerin tüm banka, sınai ve ticari işlemlerinin üstünü örtmenin mazeretinden başka bir şey değildir.

Kahrolsun ticari sırlar: Her kim ki fedakarlıklar talep etmektedir, o işe muhasebe defterlerini açarak başlamalıdır. Sahtekarlıkları böylece açığa çıkacaktır!

4. Bankalar, sanayi ve ticaret üzerinde işçilerin ve köylülerin denetimi

Burjuva demokrasisi emekçi kitlelere, sandık aracılığıyla önderleri üzerinde bir tür politik kontrol olanağı sağladı. Burjuvazi kendisine zarar vermediği sürece bu tür bir demokrasiye izin verdi. Ama uyguladığı sömürüye dayalı ve sonuçta anarşiye, iflaslara ve kitlelerin sefaletine yol açan ekonomi üzerindeki yönetimi üzerinde en hafif bir denetimine bile izin vermemiştir.

Asalak hissedar, kendisini zenginleştiren alım satımın nasıl işlediğini bilme hakkına sahiptir. İşçi, sömürülen üretici ise sadece itaat etmeli ve çenesini kapamalıdır; o sadece makinenin bir parçasıdır.

Ancak işçiler makinenin bütün parçalarını bilmek istiyorlar. Yalnızca onlar makinenin işleyişini yargılayabilirler. Yönetimin kapitalist kuralı yerine emekçi halkın katı denetimini geçirelim.

Fabrika komiteleri, köylü komiteleri, küçük hizmetlilerin, çalışanların komiteleri, emekçi halka sadık dürüst teknisyenlerin, mühendislerin, muhasebecilerin yardımıyla kolaylıkla sömürenlerin "ticari sırlarına" son verebilirler. İşte bu yöntemle *bankaların, sanayinin ve ticaretin üzerinde kamu denetimi* kurmalıyız.

5. İşçilere!

Komünist Birlik bu genel çağrı doğrultusunda işçiler lehine aşağıdaki önlemler için mücadele etmektedir:

1. *Kırk saatlik haftalık çalışma süresi, ücretlerin artırılması.* İşçi denetimi, üretici güçlerin düzeyinin iş gününün kısaltılmasına izin verdiğini gösterecektir. Emekçi halkın maddi ve manevi yararı için, *Forgeler'in Komitesindeki, Houillereler'in ve Finalyler'in, Schneiderlar'ın ve Staviskyler'in Komitelerindeki sermayedarların hesabından kesilmek üzere ücret artışı.*
2. Gerçek bir *sosyal sigorta* ve her şeyden önce işsizlik sigortası. En az bir aylık yıllık izin. Kişilerin elli yaşından sonra yaşayabilmelerine yeterli olacak emeklilik maaşı.
3. *Eşit işe eşit ücret.* Kadınların, genç insanların, yabancıların ve sömürge halkların aşırı sömürülmesine son verilmesi.
4. *Emekçi kadınlara, emekçi erkeklerle aynı ücretler ve aynı haklar.* Özel ek izinlerle birlikte annelik koruması.
5. *Genç insanlara yetişkinlerle eşit ücret.* Eğitimin ve öğrenimin

yaygınlaştırılması. Özel hijyen önlemleri.

6. *Yabancı ve sömürge işçilerine uygulanan tüm özel mevzuatın yürürlükten kaldırılması.*

6. Bankaların, temel sanayinin, sigorta şirketlerinin ve ulaşımın ulusallaştırılması

Bugün, ülkenin bütün ekonomisini gerçekte yöneten ve denetleyen bankalardır. Ama eğer emekçi halk, bankaları ele alır ve onlar aracılığıyla sanayiye, ulaşımı ve ticareti yönetmeye başlarsa, genel yaşam standardı bir anda yükselebilir.

Bankaların, büyük sanayinin, ulaşımın ve sigorta şirketlerinin ulusallaştırılması, büyük emekçi kitlelerin, tüm halkın refahını hedefleyen bir ekonominin birincil koşuludur.

Bu ulusallaştırma, yıllar boyunca proleterlerin kanını dökerek kendilerini zenginleştiren ve yalnızca sefalet ve ekonomik anarşi önerebilmiş olan büyük kapitalistler için hiçbir tazminata izin vermemeli.

Büyük üretim ve değişim araçlarının ulusallaştırılması kesinlikle küçük tarım, zanaat ve ticari işletmelerin ezilmesi anlamına gelmemektedir. Tam tersine, küçük işletmeleri boğazlayan ayrıcalıklı büyük tekellerdir.

Küçük işletmeler serbest bırakılmalı ve işçiler bir kez büyük işletmelerin ulusallaştırılmasının ardından onların yardımına gelebilecektir. Bankalarda, tekellerde, tröstlerde, vb. toplanmış olan devasa zenginlikten hareketle oluşturulacak olan planlı ekonomi, küçük üreticiye devletten doğrudan sipariş, hammadde ve tamamen elverişli koşullar altında kredi sağlayabilecek bir üretim ve bölüşüm planının oluşmasına olanak sağlayacaktır. Böylece köylülük ucuza tarım makinesi ve gübre edinebilecektir.

İşçilerin gerçekleştireceği ulusallaştırma, büyük özel tekellerin yıkımı, küçük işletmelerin desteklenmesi, ürünlerin geniş üretici kitlelerin çıkarları doğrultusunda yeniden bölüşümü anlamına gelir.

7. Dış Ticaret Tekeli

Dış ticaretin tümü devletin elinden geçmelidir. Böylece ticaret artık, ithalat ve ihracatı tüketicilerin çıkarlarını umursamadan düzenleyen özel tekeller tarafından kontrol edilmeyecektir. Ulusal üretim ile dünya pazarı arasındaki bu ilişkiden büyük kitleler için paha biçilmez yararlar sağlanacaktır. Böylece, dış ticaretin toplum yararına yönetilmesi ancak işçiler tarafından yönetilen devlet tarafından gerçekleştirilmiş olacaktır.

8. İşçilerin ve köylülerin ittifakı

Köylülük Fransız nüfusunun neredeyse yarısını oluşturmaktadır. Proleter devlet sömürülen köylünün yanı sıra kasabaların ve taşranın işçilerine de dayanmalıdır. Bizim programımız işçi sınıfının yanı sıra büyük kırsal kitlelerin ihtiyaçlarına da cevap vermektedir.

Açıktır ki nihai amacımız, gelişimin daha üst bir biçimi olarak, sanayinin olduğu kadar tarımın da kolektifleştirilmesidir. Ancak proletarya bu amacı köylülüğe dayatamaz. Sadece bu amaca dönük olan evrimi kolaylaştırabilir. Proletarya yalnızca bu yönde, kapitalist sömürücüler tarafından eşit olarak baskılanan bu iki sınıfın ortak deneyimiyle tamamlanması, doğrulanması ve genişletilmesi gereken öneriler yapabilir. İlk olarak köylülerin kendi kaderlerini belirleme, kendi güçlerini ve mülkiyetlerini kullanmayı seçme, çiftçilik yöntemlerindeki tercihlerini ifade etme, özelden kolektif ekonomiye geçiş anını kendi yargılarıyla seçme olanağını güvence altına almalıyız.

Kırsal nüfus homojen olmaktan çok uzaktır. Egemen sınıf ve onun köle ruhlu

profesörleri, küçük bir azınlığın toprak mülkiyetinin büyük bir kısmını tekelleştirdiği ve tarımsal üretimin en iyi araçlarını (makineler, traktörler, sığır, vb.), tabii bu arada kredi kaynaklarını da, kendi ellerinde topladığı gerçeğini kiskançlıkla saklıyorlar.

Biz aşağıdaki önlemlerin derhal hayata geçirileceği bir mücadele öneriyoruz:

1. *Kent ve kır işçilerinin eşit haklara sahip olması.* Sözleşmeler, işgünü ve haftalık tatil günü, sosyal sigorta (işsizlik sigortası da dahil) ile ilgili genel yasalar. Toplu iş sözleşmesi tarım işçilerine bütün yönleriyle uygulanmalı.
2. *Büyük mülklerin, arazilerin ve örnek çiftliklerin kolektif tarım, kooperatifler ve küçük çiftçiler yararına kamulaştırılması.*
3. *Ortakçılık köleliğinin ilga edilmesi.* Departmanlar tarafından seçilen köylü emekçiler komiteleri tarafından mevcut kiraların tashih edilmesi.
4. *İpoteklerin gözden geçirilmesi.* Moratoryum. Bütün davalarının ve haciz işlemlerinin durdurulması.

9. Toplum için kamu hizmetleri!

Birkaç milyon çalışanı sömüren devletin büyük kurumları (postane, gümrükler, eğitim, vb.) kapitalizmin yararına işliyor. Son skandallar yüksek görevliler arasında hüküm süren yozlaşmayı göstermiş oldu.

Alt düzey devlet görevlileri, mevkilerini mülk sahibi sınıfın emekçileri daha da ezmesini olanaklı kılmak için kullanan yozlaşmış ve yiyici memurlar tarafından sömürülüyor.

Kökten bir temizlik yapmalıyız. Bütün sömürülenlerin işbirliğiyle, devlet görevlileri komiteleri ve sendikaları, tüm emekçi kitlelerce ve onlar için işletilen gerçek kamu hizmetlerinin oluşturulması için gerekli değişiklikleri yapacaklardır.

10. Polisin dağıtılması, askerler için politik haklar

Hükümet yoksullardan, sömürülenlerden, her koşuldaki insanlardan, polisi, seyyar muhafızları ve orduyu geliştirmek ve silahlandırmak için milyarlarca frank gasp ediyor; bunu, sadece *iç savaş* geliştirmek amacıyla değil, ama aynı zamanda *emperyalist savaş* hazırlamak için yapıyor. Kara ve deniz kuvvetlerine seferber edilen yüz binlerce genç işçi bütün haklardan yoksun durumdadır.

Hükümet darbesinin araçları olan gerici ve faşist subay ve astsubayların azlını talep ediyoruz. Diğer yandan, silah altında olan işçiler bütün politik haklarını korumalı ve özel toplantılarca seçilmiş asker komiteleri tarafından temsil edilmelidir. Böylece onlar büyük emekçiler kitlesine yakından bağlı olacaktır ve gerıcilik ile faşizme karşı örgütlü ve silahlı halkla güçlerini birleştirecektir.

Kapitalist iradenin, burjuva devletin ve onun yozlaşmış politikacı kliklerinin icracıları olan tüm polis gücü dağıtılmalıdır. Polis görevinin yürütülmesi işçi milislerince üstlenilmelidir. Sınıf mahkemelerinin ilgası, bütün yargıçların seçimle gelmesi, jüri sisteminin tüm suç ve kabahatler için uygulanması: adaleti bizzat halkın kendisi uygulayacaktır.

11. Ayrılma dahil, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı

Soyguncu Versailles Anlaşması yalnızca bütün Avrupa'nın işçileri için değil ama aynı zamanda "muzaffer" ülkenin, Fransa'nın işçileri için de gaddar bir kötülüğün kaynağıdır. Burjuvazinin, Saar [3] için de talep ettiğine benzer şekilde bir plebisit dahi olmaksızın Alsace-Lorraine'ni [4] ilhak etmesini sağlayan bu anlaşmadan doğmuş uluslararası ilişkilerin savunulması bugün bir savaşa götürüyor.

Fransız burjuvazisi yalnızca dolaylı olarak Avrupa'nın bütün bir bölümünü baskılamakla kalmıyor ama aynı zamanda kocaman sömürgeleri de yakıp yıkıyor ve eziyor. Büyük Fransız kapitalistleri tarafından, -Wendeller, Michelinler, Paris

bankaları ve diğer bankalar tarafından- baskılanan bütün halklar için, Alsace-Lorraine halkı için olduğu kadar Hindiçin, Fas ve Madagaskar halkları için de, eksiksiz olarak *kendi kaderlerini tayin hakkı talep ediyoruz, arzu ettikleri taktirde ayrılma hakkı da dahil olmak üzere.*

Bu ülkenin emekçi kitlelerinin, Fransız bankalarının başka halklar üzerindeki egemenliklerini korumasına yardımcı olmakta hiçbir çıkarı yoktur. Tam tersine işçiler kendi mücadeleleri için müttefikler ve destekçiler kazanarak özgürleşme mücadelesini güçlendirmiş olurlar.

12. Savaşa karşı, Avrupa sosyalist birleşik devletleri için!

Toplumunu dönüştürmek ve onu kaostan çıkarmak için, ilk olarak burjuvazinin onu yeniden içine sürüklemekte olduğu savaştan kurtarmalıyız.

Alman faşizminin atılımlarına karşı, Fransız kapitalistler sabıkalı Versailles Anlaşması'na bağlılığa dayanan bir devletler bloğu politikası oluşturdu. Fransa, bir yandan silahlanma yarışının yıkıcı maliyetinin ağırlığını emekçi halka yüklerken, bir yandan da eylemlerini örtmek amacıyla Milletler Cemiyeti'ni, bu açgözlü burjuvaziler topluluğunu, bir barışseverlik peçesi olarak kullanıyor. Ve "güvenliğe" ilişkin "savunmacı" yalanla da, şoven kudurganlığın ülkeyi yarının vahşi katliamlarına sürükleme işlevini yerine getirmesine izin veriyor.

Proleterler, köylüler, esnaflar, zanaatkarlar ve hükümet çalışanları bu gelecekte, ancak kendi denetimlerinin bütün biçimlerini kurarak, gizli diplomasinin maskesini düşürerek, savaş hazırlıklarına bütün araçlarla karşı çıkarak, emperyalizmin elinden zorla hükümeti alarak kaçınabilirler.

Sadece Fransa'nın devrimci ezilenlerinin zaferi emperyalist savaşın bütün olasılıklarını yok edebilir ve Avrupa ile sömürgelerin köleleştirilmiş halklarını uyandırabilir. Paktlar ile anlaşmalar o zaman toza dönüşecektir; mümkün olan tek

çözüm, ki 1919 gibi erken bir tarihte görülmüştü, bu durumda şu olacaktır:
Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri.

Emperyalist blokların politikalarına karşı, Milletler Cemiyeti'nin pasifist yalanına karşı, savaşın gizli diplomasisine ve silahlanma çılgınlığına karşı! Biz, bölünmüş, askerileştirilmiş, kana bulanmış, yeni bir savaşın mutlak yıkımıyla tehdit edilen yaşlı bütün bir Avrupa kıtasında sadece özgürlüğün, yani *İşçilerin ve Köylülerin Avrupa Birleşik Devletleri'nin, kardeş Sovyet Devletleri Federasyonu'nun* bayrağını yükseltiyoruz.

13. Sovyetler Birliği'nin savunulması için!

Bütün proleterler için bu yöndeki ilk adım, 1917 Ekim Devrimi'nin, özel mülkiyetin ve büyük kapitalistlerin ilgasına dayalı proletarya diktatörlüğünün bu ilk deneyiminin temellerini atmış olduğu *Sovyetler Birliği'nin koşulsuz savunulmasıdır.*

Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele dünya emperyalist gericiliğinin temel hedefi olmayı sürdürüyor.

Fransa'nın ezilenleri burjuvazinin "barışçı" planlarının maskelerini düşürerek Sovyetler Birliği'nin savunulması için savaşacaktır. Sovyet proletaryasını etkili bir şekilde savunacak olan paktlar ve anlaşmalar değil, diğer ülkelerdeki burjuvazinin devrilmesi için verilen devrimci mücadeleler olacaktır.

Fransa ve Rusya'daki sosyalist cumhuriyetlerin birliği enternasyonal proleter dayanışmayı yaygınlaştırmalıdır; bu, Barthou, Tardieu, Herriot [5] ve onların emperyalist çetelerine verilecek tavizlerle gerçekleştirilemez.

Sadece bu önlemler kitleleri sefaletten kurtarabilir ve sosyalizme yönlendirebilir.

Bütün ezilenler bu hedeflere ulaşmak için bugünden başlayarak gayretle mücadeleye girişmelidirler.

Dahası, bu hedeflere ne bireysel eylemle ne de herhangi bir grubun tek başına eylemiyle ulaşılabilir; bu yalnızca ekonominin, siyasetin ve bütün ülkenin kültürünün dümenini ele alacak olan devlet iktidarı aracılığıyla gerçekleştirilebilir. Dümen kimlerin elinde? İşte bütün sorun bu!

14. Kahrolsun burjuva “otoriter devlet”! işçi-köylü iktidarı için!

Burjuvazi, işçilerin bütün dirençlerini derhal ve nihai olarak kırabilmek için devlet iktidarının dönüştürülmesi planını uygulamaya geçirmeye başlıyor: Seçilmiş demokratik kurumların (parlamento ve belediyeler) haklarının kısıtlanması ve hatta buralarda proletaryanın dolaylı da olsa basıncı bulunduğundan bu hakların tamamen yok edilmesi.

Burjuvazi, yürütme gücünün, acımasız, kontrolsüz ve masraflı kararlarını idari, askerî ve polisiye aygıtların aracılığıyla dayatan birkaç adamın elinde toplanması için çalışıyor.

Sömürülenlere karşı yöneltilmiş olan “otoriter devlet” yönündeki bu burjuva plana karşı emekçi kitleler kararlı bir biçimde mücadele etmelidirler.

Sadece kendi geleceklerini devrimci bir kararlılıkla kendi ellerine alan emekçi kitleler, toplumu, onu yozlaştıran ve yıkıma götüren kapitalist oligarşiden kurtaracak muhteşem iktidarı enerjik bir biçimde yaratabilecektir.

Görev, büyük sömürücülerin çıkarları için işleyen *kapitalist devleti*, işçilerin ve köylülerin *proleter devletiyle* değiştirmektir. Görev, bu ülkede çalışan halkın

düzenini kurmaktır. Herkese şunu beyan ediyoruz ki, bu ikincil önemde bir “tadilat” meselesi değil, küçük bir azınlık olan burjuva sınıfın egemenliğinin yerine proletarya tarafından temsil edilen ezici çoğunluğunun yönetimi ve iktidarının geçirilmesi zorunluluğudur.

Bunun için köylüler ile işçilerin ittifakı gereklidir. Gericilik köylüleri, köylülerin işçilere boyun eğeceği bir proletarya diktatörlüğü heyulasıyla korkutmaya çalışıyor. Ama aslında proleter devlet, proletarya köylülükten ayrı kaldığı sürece kurulamaz.

Sovyet Rusya’daki Ekim Devrimi örneği bize yol gösteriyor. Bununla birlikte, Fransa’da Rus kardeşlerimizin gerçekleştirdiğinden daha iyisini yapabiliriz ve onların bazı hatalarından kaçınabiliriz. Fransa’nın ekonomik düzeyi daha yüksektir ve biz, ülkemizin verili koşullarına uygun olarak hareket etmek niyetindeyiz. Proletarya diktatörlüğü açık ve kesin bir program temelinde ve proletarya ile sömürülen köylülüğün birbirlerini yakından anlamasıyla kurulabilir.

Köylülük perişan durumda. Niceliğine ve üretimdeki önemine rağmen, onun politik acizliğinin nedenlerinden birisi budur. Köylüler ancak burjuvaziye karşı işçilerle ortak davaya katılarak daha fazla güç kazanabilirler.

15. İşçi-köylü komünü için mücadele

Köylülerle işçilerin ittifakı ancak işçi sınıfı gücünü, kararlı inisiyatifini ve bu programı hayata geçirmeye dönük yetisini gösterirse başarılabilir. Tam da bu yüzden biz, her şeyin ötesinde, eylem birliği için koşulları yaratmalıyız.

İstisnasız emekçi halkın bütün güçlerini birleştirecek *partilerinin ve sendikalarının işçi ittifakı* örgütlenmelidir.

İşçi ittifakının ulusal komitesi, bölgesel ve yerel komiteleri örgütlenmeli; işçiler tarafından seçilen iş komiteleri oluşturulmalıdır.

İşçi ittifakı komiteleri tarafından yaratılacak itki ve onların kitleler nezdindeki otoritesi, tarım işçilerini *köylü komitelerinde* örgütlemeye teşvik edecektir.

Faşizme, gericiliğe ve savaşa karşı mücadelede proletarya, küçük burjuva gruplaşmaların (barışseverler, İnsan Hakları Birliği, Ortak Cephe, vb.) yardımını kabul eder, ama böylesine ittifaklar ancak ikincil önemde olabilir. *En önemlisi, fabrikalarda ve sanayi merkezlerindeki işçi mahallelerinde işçi sınıfının kendisinin eylem birliğini güvence altına alması görevidir.* Önemli işçi örgütlenmelerinin (Komünist Parti, Sosyalist Parti, CGT, CGTU, **[6]** Komünist Birlik) ittifakı, eğer aşağıdakilerin yaratılmasına yönelmezse hiçbir devrimci değere sahip olmayacaktır:

1. Geniş kitleleri temsil eden mücadele komiteleri (sovyet embriyonları).
2. Çeşitli partiler ve örgütlenmeler tarafından örgütlenecek olsa da daima eylemde birlik olacak olan işçi milisleri.

Hem işçilerin hem de köylülerin mücadelesini güçlendirmek için, işçi komiteleri köylü komiteleriyle yakın işbirlikleri geliştirmelidir. Faşizme karşı halk savunmasının organları olarak inşa edilen bu işçi ittifakı komiteleri ve köylü komiteleri, mücadele sırasında doğrudan doğruya kitleler tarafından seçilen organlara, işçilerin ve köylülerin iktidarının organlarına dönüşmelidir. Proleter iktidar bu temel üzerinden kapitalist iktidara karşı yükselecek ve işçilerin ve köylülerin komünü zafere ulaşacaktır.

16. Tek meclis için

Biz, iktidarı sömürenlerin elinden çekip alacak olan işçi-köylü devletinin yılmaz taraftarlarıyız. Öncelikli hedefimiz işçi sınıfı müttefiklerimizin çoğunluğunu bu programa kazanmaktır.

Öte yandan, işçi sınıfı mücadelesini burjuva demokrasisi temelinde sürdürdüğü sürece, onu bütün gücümüzle Bonapartist **[7]** ve faşist burjuvazinin şiddetli saldırılarından korumak için hazırız.

Bununla birlikte, “demokratik” sosyalizme bağlı olan sınıf kardeşlerimizden fikirlerine sadık olmalarını, ilhamlarını Üçüncü Cumhuriyet’in değil 1793’ün Konvansiyon’unun **[8]** fikir ve yöntemlerinden almalarını öneriyoruz.

Sınırlı oyla seçilen ve evrensel oy hakkının gücünü ham hayale dönüştüren Senato kahrolsun!

Cumhuriyetin, militarizmin ve gericiliğin güçlerini yoğunlaştırmada gizli bir odak olarak görev gören başkanlık rejimi kahrolsun!

Tek bir meclis yasama ve yürütme güçlerini birleştirmelidir. Üyeler on sekiz yaşın üzerinde evrensel oyla, herhangi bir cinsiyet veya milliyet ayrımı olmaksızın iki yıllığına seçilmelidir. Vekiller yerel meclisler temelinde seçilmeli, bileşenler tarafından sürekli olarak geri çağırılabilir ve nitelikli bir işçinin ücretini almalıdır.

Bu, kitlelerin gerilemesini önleyerek onları ileriye taşıyacak olan biricik önlemdir. Daha yaygın bir demokrasi, işçilerin iktidarı için mücadeleyi kolaylaştıracaktır.

Eğer düşmana karşı amansız mücadelenin seyri sırasında, doktrinde ve yöntemde uzlaşmaz farklılıklarımızın bulunduğu “demokratik” sosyalizmin partisi (SFIO) **[9]** çoğunluğun güvenini kazanacak olursa, burjuvaziye karşı bir SFIO hükümetini

savunmak için hazırız ve hazır olacağız.

Amacımıza, ezilenlerin çeşitli grupları arasındaki silahlı çatışmalarla değil, ama gerçek işçi demokrasisiyle, propaganda ve sadık bir eleştirelilikle, proletaryanın ezici çoğunluğunun gerçek komünizmin bayrağı altında gönüllüce yeniden toplanmasıyla ulaşmak istiyoruz.

Demokratik sosyalizme bağlı kalan işçiler demokrasiyi savunmanın yeterli olmadığını daha iyi anlamalıdır; demokrasi yeniden kazanılmalıdır. Politik ağırlık merkezinin parlamentodan kabineye, kabineden oligarşi ve finans kapitale, generallere, polise kayması verili bir gerçektir. Ne mevcut parlamento ne de yeni seçimler bunu değiştiremez. Demokrasinin elde kalan hazin kısıntılarını savunmamız ve özellikle kitlelerin eylemi için demokratik arenayı genişletebilmemiz, ancak 6 Şubat 1934'te devletin eksenini kaydırmaya başlamış olan ve onu hâlâ da kaydırmakta olan silahlı faşist güçleri imha edebilmemize bağlıdır.

17. Burjuvazi asla gönüllüce pes etmeyecektir

Burjuvazi, toplumu kaostan kurtaracak olan önlemlere hiçbir zaman isteyerek razı olmayacaktır. O, ayrıcalıklarını ebedileştirmek istiyor ve onları korumak uğruna faşist çeteleri kullanmaya başlıyor.

Sloganımız finans kapitalin faşist çetelerinin, finans kapitalin kendi polisi tarafından silahsızlandırılması değildir. Kapitalist bir hükümetin kapitalist çeteleri silahsızlandırmaya girişebileceğine dair ham hayallerin yaygınlaştırmasını reddediyoruz. Kapitalistlere karşı sömürülenler kendilerini savunmalıdırlar.

Proletaryanın silahlandırılması; yoksul köylülerin silahlandırılması!

Antifaşist halk milisi!

Küçük bir azınlıktan başka bir şey olmayan sömürücüler, iç savaşın patlak vermesinden önce geri çekilecektir; faşist ve gerici çete, ancak işçiler silahlı olursa ve kitlelere önderlik ederse cesaretlerini kaybedecektir.

İşçiler ancak bu yönde ilerlerse, emekçi halkın çocukları olan ve sistemli propagandamızla kökenlerini ve sınıf görevlerini anımsatacağımız askerlerin ve denizcilerin büyük çoğunluğu işçilerin davasına kazanılabilir ve onları kendi sınıflarına karşı kullanacak olan gerici ve faşist subaylara karşı işçi kitlelerinin yanında yer almaları sağlanabilir.

Görev oldukça büyüktür, ama kurtuluşa giden tek yol budur! Komünist Birlik yolu gösteriyor.

Ancak sizin emeğinizle var olabilen toplum, burjuvazi tiksindirici ayrıcalıklarının birinden bile vazgeçmediği için çürüyor. Bu ayrıcalıkları sürdürmek için burjuvazi, sizin varlığınızı tehdit eden faşist çeteler hazırlıyor.

12 Şubat'ta **[10]** bu şiddete boyun eğmemek için gücünüzü ve kararlılığınızı sergilediniz. Ancak işte o gün, önderleriniz size ihanet etti; sizin için hiçbir somut slogan, hiçbir ciddi mücadele perspektifi önermediler. Gücünüze kavuşmak için, yaşama hakkınızı savunmak için, utanmaz bir sömürücüler azınlığının zenginleşmesi uğruna daha fazla çalışmamak için devriminizi hazırlayın: Komünist Birlik'in eylemine katılın!

Dipnotlar:

[1] Avusturya proletaryası Şubat 1934'te Dolfuss rejimine karşı kahramanca bir silahlı mücadele verdi ancak yenildi.

[2] Albert Oustric, spekülasyonları birçok bankayı iflasa sürükleyen ve 1930'da Tardieu kabinesinin düşüşüne neden olan bir Fransız bankerdi. Serge Alexandre Stavisky, karanlık işleri polisler ve burjuva politikacılara rüşvet vermeyi de içeren bir finansçıydı. 1934 Ocak'ında gizemli bir şekilde "intihar" etti. İntiharına ilişkin dedikodular Chautemps hükümetinin düşüşünü hızlandırırken, 6 Şubat 1934'teki darbe kalkışmasının sağcı ajitasyonu tarafından da kullanıldı.

[3] Almanya'nın batısında bir bölge olan Saar, Avrupa'nın en zengin maden havzasıdır. 18. yüzyılda Fransa'nın bir parçasıydı ve daha sonra 1815 Paris Anlaşması'nda Prusya ile Bavyera arasında paylaşıldı. Versailles Anlaşması Saar'ı Almanya'dan aldı ve idari yönetimini Birleşmiş Milletler'e, madenleri Fransa'ya verdi. Mart 1935'te nüfusun ezici bir çoğunluğu, Almanya'nın Nazilerin kontrolünde olmasına rağmen, konuyla ilgili bir referandumda Almanya'yla birleşme lehinde oy kullandı.

[4] Alsace-Lorraine Fransa, Almanya, Belçika ve İsviçre arasındaki bir sınır bölgesidir. 1871'de Fransa-Prusya Savaşı ertesinde Almanya bölgeyi ele geçirdi. Almanya I. Dünya Savaşı'nda yenilince bölge bu sefer Fransa'nın kontrolüne geçti. Her iki olayda da bölge halkının görüşü alınmadı.

[5] Jean Louis Barthou (1862-1934), Doumergue rejiminde dış işleri bakanıydı. O ve Yugoslavya'nın kralı I. Alexander Ekim 1934'te Marseilles'de suikasta uğradı. Andre Tardieu (1876-1945) yine Doumergue rejiminde görevliydi ve görevi, demokratik hakları kısıtlayacak ve devlet iktidarını güçlendirecek yönde anayasada çeşitli kararnamelerle revizyonlar gerçekleştirmektir. Edouard Herriot (1872-1957) sınıfsal karakteri bakımından burjuva olan Radikal Parti'nin önderiydi. Radikal Parti 1920'lerde Sosyalist Parti'yle ittifak arayışlarına girmişti;

bu, bir erken dönem Halk Cephesi denemesiydi. Troçki'nin Herriot üzerine, 7 Kasım 1935 tarihli ve *Edouard Herriot: İlimliliğin Politikacısı* başlıklı bir broşürü vardır.

[6] CGT (Genel Emek Federasyonu) Fransa'nın en büyük sendikal federasyonudur ve önderliği reformisttir. 1921'de sendikadan bir kopuş yaşandı ve daha radikal ama daha küçük bir sendika olan CGTU (Birlikçi Genel Emek Federasyonu) doğdu. 1936'ta CGT ve CGTU birleşti.

[7] Troçki'nin Bonapartizm tanımı ve tartışması için *Troçkist* sitesinin Dosyalar bölümünün "Devlet ve Rejim" başlığının altındaki yazılara başvurabilirsiniz.

[8] Fransa'nın Üçüncü Cumhuriyet yönetimi, Louis Napoleon'un 1870'teki düşüşünden Fransa'nın Almanya karşısında 1940'ta aldığı yenilgiye dek süren rejimdi. Marksistler tarafından Üçüncü Cumhuriyet rejimi burjuva yozlaşmışlığın ve ikiyüzlülüğün bir sembolü olarak kabul edilir. Burada Troçki bu burjuva demokrasisi rejim tipi ile 1793'ün hâlâ devrimci olan burjuva demokrasisi arasındaki karşıtlığı kullanıyor.

[9] SFIO İkinci Enternasyonal'in Fransa seksiyonuydu. Resmi adı Sosyalist Parti'dir. Fransız Komünist Partisi'nin resmi ismi de SFIC idi, yani Komünist Enternasyonal'in Fransız Seksiyonu.

[10] 12 Şubat 1934, 6 Şubat'taki faşist gösteriyi protesto eden genel grevin örgütlendiği gündü.